

Nagy-Kőrös, január 29. 1852.

K. 513/831

Kedves Domokos! Már hogyan lehet az, hogy
kebben is irni egyszerre, mégsem tudatját
velem fessé lakásuk ház számát, mint ha
exzel engem a válatoláshoz akarván az mag.
gátolni. Most magokhoz küldjétek, ha leve,
leveg meg nem találja, mert én nem tudom
háder utasba vagy Stoll utasba iratítani
-e. Mindarálta, megkísértem a kereset
csét s elküldöm.

Kapta-e Petrone iratokat valóban le-
velemet? —

A palóir Dalokról igazán mindig, hogy
van honnát volt kép, de volt gyenge is. A
hajtanám, ha közelebbi leveletben tudatná
velem, miket talált képeket, miket győz
gibbetnek: akkor én is megismerem valóban ve-
leményeket.

Alalában szeretném, ha, más képeket,
mi lap nem létezik, a Wälfurst napra,
kint megtekinteni s elmondani velem étkre,
népélet a benne megjelenő versekről. Ez, két
tűnt kört, kellemes conversatióra nyújtana arya,
gát, s talán még egyéb haszna is lenne.

Egyébként, egy kis továbbjárásról leírás,
mitva, jó; késztülünk a februári cenzurák
ra, melyet, Zupfani körülmények közt nem
igen foghat figyelmen kívülni. Ah, új tarrend
sokat kíván s a meglévő alapokra mi annyit
természetesen nem építhetünk.

Fogadják szíves kikapcsolódásokat, s adják
át legmelyebb tiszteletüket azoknak, a ki-
nek idit!

Barátja
Stranydános

Magyar - német - magyar 22. 1882.

AB

Korai kármak is inni akartam és
abbafelel, de bizonyos akadályok miatt
a közelebbi alkalomra hagyva. Röpiri,
tövé egybírás legfrissebb.



A reggel. (nem Reggel).

A pusztán ködös s az éji sötétség: ez körülbelül egyet jelent, vagy ha nem, akkor stább inkább (vö. l.) az éji sötétség, mint a Ködös.

A sugárak csókjától rózsafirn árban úr. Kál a felleg.

Már sóksul (allegoria) árán (allegoria) nem jármarkosít. Ha éjen allegorice akarunk lépni, az, így lehetné: „rózsá-örömben urkál. A civil örömet okorhat, árt nem.

„Skabadel terül a tova kröngyel.” Egi? vagy földi: kröngyel éredli? Ha éji, akkor nem elég világosan van kifejelve; ha földi, egy az örök, közel hiányos.

„Kugván sokfajta kajával”: sokféle; mert a fajta inkább olgy esetben harmalando, hol a faj sem jöne hi rozsul. Egyébíróint a fi garat érvetnek, itt promatopia van, hanyu karhat.

Im a sebes csermely: sok s, cs, rozs hang kat. Im a kilaj, vagy futó.

„Pajkos futóban lábát elkapja alóla.” Szó nyira cörve volna, jobbán kifejelve. A sugár lefrákkana a patakra, de az, futóban, lábát kikapja alóla. Ez az allegoria nem csak frép, de ere, deli is, legalább én sóhol sem olvaszom. —

„Válgya a nappal: hiatus.”

Harmatlány földön er is mét frép; noha nem amugira harmatlány, mint harmattól lány itlenek ide.

Harmattól puha földön a muokat vigan ^(?) hpsitja Urosu barátdait s pütyöretke vetérl etjék.

Mint egén, igen kellemes leírása a reg, gelnek; exmúi vannak, igyekezték erősbödni a kifejérésselben.

Vordal.

Igen jó formát választott, de a nyelvet nem sudja elégge könnyen kexelni, mint az ilyen szó:

„Ránk a jó kedu vár”
bekelet volna énekelni, pedig valban az é”

„szelthess” alatt a főhellyel egyike. Persze
az a sok k-t, melyből nyelvünk úgy gazdag,
nehéz kikerülni: De egyelőren kell még is, mert,
hogy nem lehetlen, mint az a Vörösmarty példá-
ja, ki nyelvünkkel minden Darabcsóigot úgy
képes le tud győztetni. — Például:

„A lyányt, a csapodárt” kezébe seggűt
„A leányt, a csapodárt” mindjárt kevesebb
bör egy k-val, s így a többi is.

A második verd csak már jobban foly,
a harmadik sem rossz: ah egész megfelelő
szinűnek, tartalma elég vidor; élénk menetű.

Legnagyobb hibája a kis versnek az,
hogy kelet óta csak kettő is nem több:
amiban elvárva ígértet.

